

החלטת הממונה על המשמעת

הכרעת דין

הנקבל הינו סטודנטית בבית הספר למדעי הפסיכולוגיה. הוא הואשם בכך שביום 17.7.2015 במסגרת בחינה בקורס "תפיסה ופסיכופיזיקה" יצא לשירותים לתקופה ממושכת כאשר טלפון בכיסו. על פי העובדות שאינן שנויות במחלוקת, הנקבל השאיר את הטלפון אחריו בתא השירותים, שם הוא נמצא על ידי משגיח. בכך, נטען כי הנקבל עבר עבירה של הונאה בבחינה לפי סעיף 29.3 לתקנון המשמעת – סטודנטים (תשס"ח), ועבירת הפרת הוראות על פי סעיף 29.4 לתקנון. הנקבל הודה במעשה המיוחס לו בכתב הקובלנה ובהפרת הוראות, אך כפר באישום בהונאה, ועל כך ניהלו הצדדים הליך הוכחות.

עיקר הדיון נסב סביב עדותו של הנקבל עצמו ופרשנות העבודות המוסכמות. הנקבל העיד כי השאיר את הטלפון בכיס בהיסח הדעת, וכשהבחין בקיומו של הטלפון אצלו עת היה בשירותים, הגיב בסוג של פאניקה. בדיעבד, הוא מודה כי היה צריך לגשת למשגיח ולהסביר את טעותו, אך מתוך לחץ לא עשה זאת והחליט להחביא את הטלפון במקום ולחזור לבחינה. כאשר הדבר התגלה והוא נקרא לשיחה אצל המשגיח ונשאל איפה הטלפון, השיב כי הטלפון בתיק – בעוד בטלפון נמצא אצל המשגיח והנקבל יודע שכך הדבר. כך עומת ישירות עם תשובה שקרית. בעדותו הנקבל הסביר את הדבר כהמשך של התנהגות מבוהלת ולא רציונאלית, שכן בשלב הזה ידע שהטלפון התגלה. במצב זה השקר כמובן לא שירת את הנקבל. לאורך כל עדותו, הנקבל טען וחזר וטען שלא היתה לו כוונה כלשהי להשתמש בטלפון למטרות הבחינה, וגם כי לא עשה שימוש כזה. הוא טען כי מעד בכך שלא הביא את הטלפון למשגיח עת הבחין בו, אך כפר בצורה עקבית בכל שימוש פסול או כוונה להונות.

עדותו של הנקבל היתה אמינה, ולפחות אמינה מספיק כדי לבסס סביר לגבי כוונתו להונות. אמנם, החזקת טלפון, הטמנתו בתא שירותים, ושקר לגביו בדיעבד – כעובדות יבשות – מתיישבות עם כוונה להונות. על כן החלטת הקבילה להאשים את הנקבל בהונאה בהעדר ראיה ישירה להונאה היא החלטה הגיונית. אולם בהתחשב בעדותו העקבית של הנקבל, מתעורר לפחות ספק סביר המצביע על כך שהנקבל נפל בסדרה של טעויות, כשכל טעות מסבכת אותו בטעות הבאה. אעיר כבר עכשיו שגם על פי גרסתו של הנקבל התנהגותו חמורה. הטעות המקורית, קרי השארה של טלפון בכיס בעת מבחן, היא טעות קטנה; אולם הטמנת הטלפון בשירותים במקום הבאתו למשגיח היא החלטה מודעת לנסות להסתיר עבירה; השקר בעקבות הבירור של המשגיח הוא גם תוצר של החלטה לקויה. משמע, בסופו של דבר גם אם לא היתה כאן כוונה להונות, היתה הפרה של הוראות וסדרת מעשים המחמירים את משקל העבירה היותר קלה כביכול.

לסיכום, אני מזכה את הנקבל מהאישום בעבירת ההונאה על פי סעיף 29.3 לתקנון, ואני מרשיע אותו על פי הודאתו בעבירה של הפרת הוראות על פי סעיף 29.4 לתקנון. ייקבע דיון לעונש.

ניתן היום, _____, בהיעדר הצדדים.

יפורסם ללא שם התלמיד.

פרופ' רועי קרייטנר

הממונה על המשמעת